

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 709/2020
23.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Дејана Давидовића, због кривичног дела неовлашћена производња опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Давидовића - адвоката Бисерке Крпић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици 6К.21/19 од 02.12.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 32/20 од 05.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Давидовића - адвоката Бисерке Крпић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици 6К.21/19 од 02.12.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 32/20 од 05.02.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици 6К.21/19 од 02.12.2019. године окривљени Дејан Давидовић је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време лишења слободе - задржавање у трајању од 18.10.2018. године до 19.10.2018. године.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то опојне дроге марихуане укупне нето тежине 316,99 грама, која ће се уништити у за то предвиђеном законском поступку. Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и то на име вештачења НКТЦ износ од 5.400,00 динара и на име приступа представника вештака Бошка Болића суду износ од 7.272,00 динара, те да плати судски пашал у износу од 20.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 32/20 од 05.02.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Дејана Давидовића и потврђена је пресуда Вишег суда у Суботици 6К.21/19 од 02.12.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног Дејана Давидовића - адвокат Бисерка Крпић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 2) и 3) и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи пресуде Вишег суда у Суботици 6К.21/19 од 02.12.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 32/20 од 05.02.2020. године тако што ће радње окривљеног преквалификовати као кривично дело из члана 246. став 1. у вези става 5. КЗ и осудити га на казну затвора у трајању од 1 (једне) године која ће се извршавати у кућним условима или да укине наведене пресуде.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 246. став 5. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног Дејана Давидовића у поднетом захтеву истиче да је суд повредио одредбу члана 246. став 5. КЗ на штету окривљеног јер је у конкретном случају требало да радње окривљеног квалификује као кривично дело из члана 246. став 1. у вези става 5. КЗ, обзиром да је окривљени током поступка означио сва лица која су засадила и гајила предметну опојну дрогу марихуану и која су је касније продавала, а што произилази из списка предмета - записника са главног претреса, а која лица су потом осуђена правноснажним пресудама. Даље се у захтеву наводи и да је суд тиме што није применио одредбу члана 246. став 5. КЗ приликом одлуке о кривичној санкцији и није окривљеног ослободио од казне, учинио истовремено и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) и повреде закона у смислу члана 439. тачка 3) ЗКП, подразумева пре свега прекорачење граница овлашћења које је суд имао по закону доносећи ту одлуку.

Одредбом члана 246. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 72/2009 од 03.09.2009. године, ступио на снагу 11.09.2009. године) је прописано да ће

се ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, казнити затвором од три до дванаест година.

Полазећи од наведеног, у конкретном случају, побијаном правноснажном пресудом је окривљеном Дејану Давидовићу за извршено кривично дело неовлашћена производња опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је правноснажно оглашен кривим, изречена казна затвора у трајању од 3 (три) године, дакле казна затвора која је том законском одредбом прописана као врста кривичне санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и исту је суд окривљеном одмерио у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума казне затвора, па је кривична санкција у конкретном случају одмерена у границама прописаним за предметно кривично дело.

Одредбом члана 246. став 5. КЗ је прописано да се учинилац дела из става 1. до 4. овог члана који открије од кога набавља опојну дрогу може ослободити од казне.

Сходно наведеној законској одредби, произилази да је примена одредбе члана 246. став 5. КЗ факултативне природе, односно да иста предвиђа факултативни основ за ослобођење од кажњавања за кривична дела из става 1. до 4. тог члана тј. само могућност, али не и обавезу суда да, у случају када окривљени открије лице од кога набавља опојну дрогу, истог ослободи од казне за предметно кривично дело, дакле произилази да суд није у обавези да ослободи од казне учиниоца који открије од кога набавља опојну дрогу.

Како, у конкретном случају, побијаним правноснажним пресудама није утврђено да је окривљени Дејан Давидовић открио лица од којих је набавио предметну опојну дрогу, имајући у виду да из списка предмета произилази да суд није поверовао одбрани окривљеног у том делу, те како из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде произилазе сви битни елементи кривичног дела неовлашћена производња опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен, то, по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени законски услови за могућност примене одредбе члана 246. став 5. КЗ, па су стога неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 246. став 5. КЗ.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Давидовића у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења само формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да су побијане правноснажне пресуде засноване на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати. Међутим, бранилац даље у образложењу захтева не указује који то конкретно докази су незаконити и у чему се тачно састоји њихова незаконитост, већ заправо само указује на по њему непрофесионално и сумњиво поступање службених лица полиције приликом достављања одузете опојне дроге на вештачење и пропусте у самом поступку

вештачења исте, а у вези са тим оспорава и правилност утврђеног чињеничног стања везано за количину одузете опојне дроге од окривљеног.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Остали наводи браниоца окривљеног у вези повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а којим наводима оспорава чињенична утврђења суда да је окривљени неовлашћено производио предметну опојну дрогу ради продаје, као и разлоге које је суд дао за то, износећи сопствено мишљење да из утврђеног чињеничног стања произилази је окривљени предметну опојну дрогу случајно пронашао посечену и влажну на путу и понео је код себе кући за сопствене потребе и да га је стога требало огласити кривим за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, по налажењу Врховног касационог суда представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и указивање на погрешну оцену доказа дату од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама, а што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па је стога Врховни касациони суд поднети захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлоге за подношење захтева за заштиту законитости наводи и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 441. став 4. ЗКП, при чему само формално означава повреду закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што у образложењу захтева уопште не наводи у чему се ове повреду закона тачно састоје, па су стога и ови разлози недозвољени.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 246. став 5. КЗ, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Давидовића - адвоката Бисерке Крпић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар - саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа - судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправку
управитељ писарнице
Марина Антонић